

## Andrej Hrabovecký, 13 rokov

### V preplnenej čakárni

Bol chladný nedeľný večer a ja som rozmýšľal iba nad tým, ako v pondelok nepôjdem do práce. Po chvíli som nadobudol takmer stopercentnú istotu, že ma doktor nikam nepustí.

„Už len týždeň a mám trojtýždňový pokoj,“ hovoril som si.

Dráždivo som zakašľal. Na hodinkách bolo 18:13. Pridal som do kroku, keďže MUDr. Paľko prestáva ordinovať o siedmej a navyše mal od pondelka vyhlásené trojdňové voľno.

„Keď bude dlhý rad, som v keli,“ trochu som začal panikáriť.

Už som skoro bežal, no od únavy som ledva unikol nepríjemnému pádu. Ďalší z príznakov susanilie. Ordinácia bola na dosah a nikoho pred ňou vidieť nebolo. Dost' sa mi uľavilo.

„Aspoň to bude rýchlejšie za mnou.“

Odštikol som si lístok s číslom 27.

„Zvláštne,“ pomyslel som si, „asi to dnes ešte neresetovali.“

Po vstupe do čakárne som sa začal ihneď nadmerne potiť. Voľné bolo jediné miesto! Nejakí ľudia navyše stáli.

„Hapčí! Hapčí!“ vydal som zo seba.

Všetci na mňa upreli zrak.

„Čo si o mne myslia? Určite sa so mnou niekto bude chcieť rozprávať!“

Horko-tážko som si sadol na modro-biele lekárenské sedadlo. Už som zistil, prečo som dostal číslo 27.

„Takýmto tempom to istotne nestihnem!“

Niežeby záležalo na tom, že nakazím iných ľudí. Bola by to doktorova chyba. Ale do práce sa mi vôbec nechcelo. Nádej mi dodal pacient (vyzeral na ovčie kiahne), ktorý práve opustil ošetrovňu.

„Štrnásť!“ ozvala sa unaveným hlasom zdravotná sestra. Číslo patrilo mladíkovi vedľa mňa, ale bol príliš zaujatý hrou na mobile.

„Hej, chlapče,“ milo som sa mu prihovril, „nepočuješ, že ťa volajú?“

Chcel som dodať niečo o novšej generácii a mobiloch, aby som mu aspoň trochu skazil náladu (zaslúžil si to), ale už bol preč. Vystriedala ho nejaká stará babka. Dúfajúc, že sa mi neprihovorí, som sa na ňu nepozeral, ale nefungovalo to.

„Je tu toľko veľa ľudí, však?“

Iba som pokrútil hlavou. Zase som sa začal potiť, navyše uvažovať o odchode. Mladík číslo 14 moje úvahy prerušil a babka vedľa mňa už prudko mávala číslom 15.

„Zaujímavé!“

Babku vystriedal potetovaný, energetický tridsiatnik.

„No super! Určite niekde v Malackách nakúpil heroín a teraz nevie čo so sebou,“ neprímerane som sa uškrnul.

Mal číslo 16.

„Aká koincidencia!“

Prešlo 5 minút a pán to viditeľne nezvládal. Očervenel, ťažko sa mu dýchalo a vyzeral na odpadnutie. Zrazu zaspal. Aspoň to som si myslel. V čakárni bolo ticho a bol by počuť aj bzukot muchy, ale jeho dych som nepočul. Vôbec sa nehýbal. Overil som si to kontrolou muža naľavo odo mňa. Aj on spal, ale hrud' sa mu dvíhala. Netušil som, čo mám robiť. Zase som sa spotil. Na interakcie medzi ľuďmi nie som stvorený.

„Šestnásť!“

Žiadna odpoveď.

„Šestnásť, je tu Šestnásť?“

„Tu je!“ povedala mladšia žena vedľa šestnástky.

„Dýcha?“ spýtala sa ma sestra.

„Asi áno.“

Nechcelo sa mi nič riešiť. Keď poň prišla sanitka, necítil som žiadnu vinu. Vystriedalo ho číslo 20. Normálne vyzerajúci človek s kufrom a pekným oblekom. Vyzeral vyčerpane, odhadol som, že aj on má susaniliu. Ten našťastie nebol zhovorčivý. Medzitým to veľa ľudí vzdalo a odišlo.

„Možno to napokon stihnem.“

Do ordinácie vošiel mysteriózne vyzerajúci muž. Na tvári mal šatku kvôli vírusom vo vzduchu a pripadal mi komicky. Rozhliadol sa, no keď zistil, že si nemá kde sadnúť, zamieril k dverám. Pri odchode jeho zrak zastavil pri mužovi s kufrom. Obzrel sa a vybral z vrečka pištoľ.

Namieril ju rovno na neho a nepokojne šeptom povedal: „Daj ho sem, inak je to posledná vec, ktorú uvidíš.“

Tváril som sa, že spím ako všetci ostatní. Ale nie som dobrý klamár.

„Dobre, nedáš mi ho a ja pripravím o život jeho,“ ukázal na mňa, a to bude posledná vec, ktorú uvidíš.“

Pozrel som na muža. Úplne bledý v tvári mu kufor dal. Zlodej ho hneď zobral a chcel utiecť von, no do čakárne vtrhli traja policajti. Jeden ma zhodil na zem, druhý zhodil na zem pána s kufrom (teraz už bez neho) a tretí skočil na pána zlodeja. Nevládal som rozmýšľať, a

tak som iba dúfal, že nebudem kašľať v ten nesprávny moment (a že nezomriem). Rozhostil sa chaos, bolo počuť výstrely a ja som stále ležal na tej prekliatej zemi. Susanilii chladná podlaha nepomáhala. Potom na mňa spadol pán zlodej a spolu s ním aj pán policajt. Nejakým zázrakom som prežil a polomŕtveho zlodeja odviekli preč.

„Ste v poriadku?“ opýtal sa ma policajt.

Na všetky jeho otázky som prikyvoval.

„Kedy už odídeš?“ nervózne som sa pýtal v mysli.

Napokon odišli a napriek odporúčaniam policajtov, aby som odišiel domov a upokojil sa, som bol odhodlaný zajtra nejst' do práce. Chlapíka vedľa mňa vystriedal niekto iný. Bolo 18:42. Väčšina ľudí sa zľakla a odišla, ale na moje prekvapenie, iní prichádzali. Dúfal som, že odišli všetky čísla predo mnou. Mal som ale veľkú smolu. Tí, čo prišli, neboli seniori, ktorí majú problém so zapnutím počítača, mali e-časenky.

„Nech žije slovenské zdravotníctvo,“ pomyslel som si.

Vlastne som to omylom povedal nahlas.

„Máš pravdu,“ ozval sa muž v sivom plášti a klobúku, čo pred divadielkom so zlodejom spal, „neuveriteľné, my tu sedíme celý deň a oni na nás kašľú. Dnes je pekné počasie však? Ráno nebolo ani mráčika na oblohe.“

Išlo ma roztrhnúť. Nechcelo sa mi s ním rozprávať, tak som sa iba pozrel preč.

Z laboratória bolo cítiť silný pach. Zrazu sa spustil alarm a rozhostil sa chaos. Pacient vedľa mňa odpadol. Sestra odpadla. Ja skoro tiež.

„Pod', unikajú chemikálie! Musíme sa evakuovať,“ kričal pán v sivom, keď ma nemotorne vliekol smerom k východu.

Vo vzduchu bolo niečo divné, ale ja som čakal dosť dlho, aby som to zahodil. Vytrhol som za z jeho dlaní a sadol na svoju stoličku. Nasadil som si rúško a zazrel som, ako pán v sivom so začudovaným výrazom omdlel. Všetci, čo sa z čakárne nestihli dostať, omdleli. Na zemi ich bolo minimálne desať.

„Áno!“ zvolal som víťazoslávne, „konečne som na rade.“

Dýchalo sa mi ešte ťažšie ako so susaniliou.

„Stále neviem, či ju mám alebo nie,“ pomyslel som si.

Okolo mňa boli rôzne nemocničné prístroje napojené na mňa. Zdravotná sestra si všimla, že som sa zobudil.

„Asi máte mnoho otázok,“ vyčerpane sa mi prihovorila, „sľubujem, že vám ich všetky zodpoviem o dve minúty. Viem vám len s istotou povedať, že tu budete ležať minimálne dva

týždne. Vdýchli ste nadmerné množstvo amoniaku pri úniku z laboratória. Ak ste mali plány, je mi ľúto. O chvíľu prídem.“

Necítil som nič okrem rozhorčenia. Nielenže som musel zrušiť let do Turecka, čím sa mi môj odpočinkový plán skrátil o polovicu, ale stále som nevedel, či mám tu prekliatu susaniliu! Otočil som sa na druhý bok.

„Možno som izolovaný od reality, ale jedno viem: Doktora Paľka už nikdy nenavštívim.“